

Prebrisan zajec

Kitajska pravljica

Ribe in vsa bitja na dnu morja so žalovala: njihova kraljica, morska kača je bila zbolela. Zelo hudo je zbolela, in nihče ji ni vedel pomagati. Klicali so na pomoč vse zdravnike na dnu morja, a zdravila ji niso nič pomagala. Morska kraljica, velika kača, je zelo trpela. Vsi so se zbal, da umre.

Sklicali so posvetovanja, svetovali so to in ono, dvorski stražaji morske kraljice so nosili skupaj vsakovrstna zdra-

Priplaval je morski pajk ter pomagal. Poznal je zajca, kar ga je že videl. Takoj je opisal in narisal zajca, tako da ga želva ne bi bila mogla zgrešiti. Želva si je zapomnila vse prav dobro ter odplavala z dna morja na breg.

Napotila se je z brega po travniku proti gozdu. Kar hitro je srečala zajca, spoznala ga je in se mu približala.

»Dober dan, ti si zajec, kaj ne?«

»Da,« je dejal zajček, »le kako, da me poznaš, morska želva?«

»Kako te ne bi poznala, ko pa sem že toliko slišala o tebi in o tvojem srcu.

vila, bedeli so ob kraljici noč in dan, zdravje pa se ni maralo vrniti v morski dvor.

Tedaj se je približala stonoga ter dejala: »Jaz vem, kaj bi naši kraljici povrnili zdravje. Samo zajčja jetrca. Treba je samo, da jih povzije in takoj nam okreva naša kraljica. Res da tu v vodi zajcev ni. Toda nedaleč, takoj na bregu so travniki in gozdovi, tamkaj bi ujeli zajca ter ga privedli semkaj. Treba ga je najti, ga preslepariti in pripeljati na naš dvor. Tu ga ubijemo, vzamemo njegova jetrca, da jih povzije kraljica in zdravje se bo vrnilo v naš dvor in z zdravjem splošna radost.«

Verjeli so pametni stonogi, sklicali so takoj posvetovanje ter določili, da pošljejo po zajca. Želva naj splava na breg, premoti zajca in privede na dvor na dnu morja. Toda nova smola! Želva še nikoli ni videla zajca. Kaj sedaj?

Že dolgo sem želela, da te spoznam. In vsi moji znanci v morju bi te radi spoznali radi tvoje dobrote in tvojega junaštva.«

Zajček pa je bil truden in se je kar zleknil v travo. Želva je videla in vprašala:

»Kako, da si tako truden, dragi zajček?«

»Kako ne bi bil? Pravkar sem spet moral bežati pred človekom, ki je s puško že pomeril name. Vedno so mi lovci za petami in vedno moram teči iz gozda v gozd.«

Zdaj je napeljal vodo na mlin! — si je mislila želva in mu začela sladko govoriti:

»Poglej, dragi moj zajček, tu na zemlji so ti vedno lovci za petami. Človek je hudoben in te preganja. Edina rešitev zate bi bila, da zbežiš z zemlje. Človek te preganja, nastavlja ti pasti, stre-

lja svinec vate, njegovi psi te gonijo, nikoli nimaš miru in kaj lahko se zgodi, da te lepega dne kdo ubije. Zbeži od tod?»

»Saj bi, toda kam?» je vprašal zajček.

»Z menoj pojdi, na dno morja. Vsi, ki bi te radi spoznali, te bodo veselo sprejeli. In kar je glavno — na dno morja človek ne bo mogel nikoli. Varen boš in varno bo tvoje življenje.«

»Rad bi šel s teboj, ker vidim, da si dobra, o želva, a kako bi v vodo in na dno morja, če pa ne znam plavati?«

»Pojdiva na breg, sedeš mi na moj koščen oklep in jaz te ponese na dno morja, naravnost na dvor naše kraljice. Lepo se ti bo godilo in nihče ti ne bo storil nič žalega.«

In zajček se je ujel. Šel je z želvo do brega, sedel želvi na koščen hrbet, želva je planila v vodo in zajček je plaval na želvi vedno globlje in globlje v vodo. Če bi bil mogel pogledati zajček želvi v gobček, bi opazil, da se je želva zadovoljno muzala. Uspelo ji je preslepariti zajca. Kraljica bo povžila zajčkova jetrca in bo okrevala, ona, zasramovana želva pa bo v časteh in povišana v plemkinjo.

Priplavala je želva z zajčkom na dno morja in stopila sta na dvor pred prestol morske kraljice. In želva je dejala:

»Vaše veličanstvo kraljica, vaša verna služabnica želva je privedla zajca, zdaj mu lahko izpulite jetrca za svoja zdravila.«

Kakor hitro je zaslišal zajček te besede, je vedel takoj, koliko bije ura. Pa se je zajček takoj domislil, zakaj premeten je bil, ker ga je tega naučil človek, ki ga je vedno preganjal. In je dejal:

O kraljica, kaznuj svojo služabnico želvo. Zakaj želva mi ni bila povedala, da potrebuješ mojih jetrc za zdravila. Zato je ona kriva, da ti ne morem postreči s svojimi jetrcami. Nimam jih s seboj, pustila sem jih v gozdu pod drevesom.«

Ves dvor se je razsrdil na želvo in njeno nerodnost. Kraljica sama je ukazala, da mora želva takoj odnesti zajčka spet iz vode, da prinese jetrca s seboj.

Hudo bolna je bila kraljica in želvo je skrbelo. Če se pravočasno ne vrne z zajčkom in njegovimi jetrcami, jo bodo dvorni sodniki obsodili na smrt. Zato je naglo odplavala z zajcem z dna morja proti bregu. Če bi bila mogla pogledati želva zajčku v gobček, bi opazila, da se zajček zadovoljno muza. Uspelo mu je

preslepariti želvo, kraljico in ves dvor. Kakor hitro sta bila na bregu, je zajček skočil z želvinega hrba. Bil je rešen. Želva s svojo počasnostjo ni mogla za njim, zajček pa je plesal krog nje in govoril:

»Le vrni se brez mene na dno morja k svoji kraljici, da ti zavijejo vrat in starejo oklep. Ti si poprej presleparila mene, zdaj sem presleparil jaz tebe. Poprej si se smejala ti, zdaj si smejem

jaz. Hahaha... In še to povej svoji morski kraljici, da nosim jetrca vedno s seboj, da pa jih njej ne žrtvujem. Poprej si se smejala ti, zdaj se smejim jaz. In kdor se zadnji smeje, se najbolje smeje... Hahaha...«

In zajček se je obrnil, pomigal s svojim kratkim repkom želvi v slovo ter odskakljal preko travnika v gozd.

Želva pa se iz strahu pred kaznijo ni upala vrniti v morje in tava še zdaj po zemlji. (—čič).

Mravlje kot gasilci

Gotovo si ne morete predstavljati, da bi mravlje lahko same pogasile ogenj v svojem mravljišču. Znana prirodopiska je napravila naslednji poizkus: vrgla je na mravljišče žarečo cigareto. Takoj je prihitelo na stotine mravlj, ki so brizgale svojo kislino na tlečo cigareto in jo v nekaj trenutkih pogasile. Dama je ponovila svoj poiz-

kus še parkrat. Toda mravlje so cigareto vselej pogasile. Naposled je postavila v mravljišče gorečo svečo. Pa

tudi svečo so mravlje na ta način takoj ugasnile.

Najzanimivejše pri vsem tem pa je to, da so se nekatere mravlje, hoteč čimprej pogasiti ogenj, preveč približale plamenu in so jih njihove tovarišice s silo vlekli iz nevarne bližine. Ta poizkus nam je spet nov dokaz, da so tudi živali pametne.

Volc in gosli

Stara ruska pravljica pripoveduje, da se je nekoč, pred mnogimi leti vračal siromašen vaški učitelj s svojimi gosli z veselice domov. Pot ga je vodila po širnih zasneženih poljih. Nenadoma pa je padel v jamo, iz katere si ni mogel sam pomagati. Nesreča je hotela, da je bil v jami velik, star volk. Ubogi vaški učitelj ni vedel, kaj bi storil v svoji grozi. Tedaj se je domislil svojih gosli. Prijel je za lok in začel igrati. Igral je, karkoli mu je prihajalo na um in to ga je tudi res rešilo. Volk je najprej obstal pred njim in poslušal. Toda čez nekaj trenutkov je začel strašno tuliti, kakor da ga kdo tepe. Kmalu nato je skočil iz jame, tekkel po polju in se naposled zgubil v oddaljenem gozdu. Drugo jutro so vaščani rešili ubogega učitelja iz jame in ko jim je povedal, kako je z igranjem pregnal volka, mu skoro nihče ni hotel verjeti. Pa je res tako. Volk ne mara glasbe.

Vodja zoološkega vrta v Berlinu je nedavno napravil nekaj poizkusov. Skril je goslača v volčjo kletko. Ko so zadoneli prvi zvoki gosli, se je volku naježila dlaka. Postal je nemiren in začel je v krogu tekati po kletki. Naposled je postal tako razburjen, da ga je strežaj le z veliko mujo pomiril.

Ivan Albreht:

Sredi vrta

Sredi vrta dve gredici,
na gredicah dve cvetici,
na cveticah sveža rosa,
poleg rose grenka solza.
Roso zemljica je dala,
solze Breda je jokala,
ker ji smrt je mater vzela.
Roso solnce je popilo,
kdo popil bo grenke solze?

Solza kanila na zemljo,
vzdramila iz nje je rožo.
Roža solze je popila,
Bredi zjutraj se priklanja
in sporoča ji pozdrave
izpod néba, prav od solncea,
in iz néba, prav od mame.

Lažniva pravljica

Naj vam povem pravljico:

Nekoč sem videl, kako letita dva pečena petelina po zraku. Zelo hitro sta letela ter sta imela trebuh obrnjen v nebo, hrbet pa proti zemlji. Čez Savo pa sta plavalu nakovalu in mlinsko kolo, popolnoma tiho in počasi ju je nesla voda. In o binkoštih je sedela žaba na ledu in je goitela cel plug. Dalje je živelo tedaj troje junakov: hodili so po bergljah. Pa so hoteli ujeti zajca. Prvi je bil mutast, drugi je bil slep, tretji je bil gluhi. Pridružil se jim je še četrti, ki je bil ves hrom. Niti prestopiti ni mogel.

In so šli loviti zajca.

Zdaj bi radi vedeli, kako so to napravili?

Slepec je prvi zagledal zajca, kako beži čez polje. Pa je mutasti povedal hromemu, hromec pa je odhitel za zajcem ter ga zgrabil za vrat.

To so bili tantje od fare, kaj?

Bili so iz vasi, kjer sem videl še druge nenavadne stvari: videl sem, kako je rak napodil zajca v beg in kako je na strehi ležala krava, ki je sama splezala nanjo. Na deželi so tako velike muhe kot pri nas v mestu koze.

In zdaj urno vsa okna odpri,
da se razkadijo te grde laži!

Danilo Gorinšek:

Novi škornji

Kavkaška pripovedka

Šli so kmetje iz pokrajine Avh med rekama Aktašem in Jaraksujem v bazar in so si kupili lepe, nove, rumene škornje. Po nakupu so sedli v krog in se niso mogli dovolj občudovati. Dolgo so tako sedeli, večerilo se je že in bazar se je jel prazniti. Pa je pristopil nekdo in vprašal, zakaj ne gredo domov. Dejali so kmetje, da bi radi šli domov, ali škornji, da so si vsi tako slični, da kar ne razločujejo več svojih nog. »Tako?«, je rekel mož, »no, pa temu je lahko odpomoči.« Pa je privlekel konjski bič in jih je ošvrkal, da so v hipu spet našli svoje noge in zbežali.

Dušan Vargazon:

Prosojna krogla

Plavalasi kralj je dobil hčerko. Že dolgo si jo je bil želel, da bi imel mali princ sestrico. Vesel je poslal sle po deželi, naj pripeljejo na grad umetnika, ki bo napravil nekaj za spomin na srečni dan. Vrnili so se in z njimi je prišel majhen mož.

»Kaj znaš?« je vprašal kralj.

»Karkoli želiš!« se je nasmehnil umetnik. »Kroglo iz temnega stekla iz-

delam, tako velika bo kakor lina v stolpu.«

»Tega ne zmoreš!« se je porogal kralj in vse spremstvo se je posmehovalo:

»Ne zmoreš, ne zmoreš!«

Zakaj kralja so spoštovali in kar je dejal on, temu so vsi pritrdili.

Umetnik je jezno pogledal okrog sebe in velel:

»Tri pomagače potrebujem pri delu!«

Izbrali so mu tri marljive služabnike. S temi je delal v veliki sobani na koncu gradu. Kralj ga je šel včasih pogledat. Po ni videl drugega kakor kup pisane kamenja in ogenj.

»Ne zmore!« je pomislil vselej, kadar se je vrnil iz delavnice.

Možiček je delal, služabniki so mu čez dan pomagali, ponoči pa je ostal v delavnici sam. Kralj ga ni več obiskoval. Pozabil je nanj.

Princeska je dopolnila tretje leto. Na predvečer rojstnega dne je stopil kralj v njeno sobo in jo vprašal, kaj si želi za darilo. Hči ga je objela in vzklíknila:

»Očka, veliko, lepo kroglo!«

Kralj se je čudil; zazdelo se mu je, da je o krogli že nekaj slišal. Ko se je vračal v svojo sobo, je ujel pogovor dveh služabnikov pred vrati:

»Zdaj mu nič več ne pomagamo. Že ves mesec dela sam in ne pusti nikogar blizu. Čuden mož je ta umetnik!«

Zgoda je vstali tisto jutro grajani. Solnce je sijalo skozi line, le v princeskni sobi je bilo temno. Pred ino je stala na stebru velika prosojna krogla, samo v sredi je bila temna. Kralja je zaskrbelo. Htel je v delavnico, toda možička ni bilo v njej. Povsod so ga zaman iskali. Kralja je mučila radovednost, kaj je v sredi krogle. Spet je razposlal sle po deželi, naj priščejo umetnika in ga privedejo na grad. Pa so se vračali, nihče ga ni videl, nihče ni slišal nič o njem. Kralj je pošiljal pod stebrom in gledal kroglo. Leta so minevala, od radovednosti so mu osiveli lasje; vendar ni pustil, da bi kroglo razbili, kajti sijala je v bajni vrolični svetlobi. Princeska je rasla in se razvila v krasno dekla. Prihajali so snubci, a kralj je ni maral dati nikomur, zakaj sklenil je, da v gradu ne bo poroke, dokler bo on žalosten.

Tisto pomlad, ko je bilo princeski dvačest let, je prijahal v grad orjaški mladenič. Njegov belec je divje zahrzal in se spel na steber. Krogla se je prevrnila in se žvenketaje razbila. Pritekel je kralj s spremstvom in ko je zagledal steklene drobce, je omahnil v roke svojih spremljevalcev. Med drobci pa je ležala temna škatljica. Orjak jo je pobral in vzel iz nje zlato obrobljen papir. Kralj se je spet onesvestil in je stopil bliže.

»Kaj je to?« je hlipal, orjak pa se je razkoračil in je bral:

»Kralj se je rogaj, češ, jaz ne zmorem, kar sem obljubil. Pa sem zmogel še več: na sredi krogle bo ležala ta škatlica, kralj bo od radovednosti osivel in princeska bo zaman pričakovala ženina, dokler bo stala krogla na stebru!«

Kralj je lovil sapo.

Na drugi strani pa je bilo zapisano:

»Princeska je tvoja, junak! Volja in pogum sta osrečila njo in tebe.«

Kralj se je spet nasmehnil in podal junaku roko. Princeska je ponižno dvignila pogled do njegovih oči, objel jo je in poljubil na zlate kodre.

Naslednji dan so praznovali poroko.

Mašica:

Zakaj ima kos rumen kljun?

Komajnarjev dedek so bili velik ptičar. — Vse stene njihove male sobice so bile pokrite s kletkami, v katerih so žvrgoleti in skakljali raznovrstni ptički. Otroci smo kaj radi obiskovali dedka. Bil je zelo ljubezniv starček. Vedno nam je vedel povedati kaj novega in lepega.

Ko smo se nekoč drenjali okrog kletke, v kateri je požvižgoval krasen črn kos, je pristopil tudi dedek in nam smehljaje stavil tole vprašanje:

»Kdo izmed vas mi ve povedati, zakaj ima kos rumen kljun?«

Seveda ni vedel tega nihče. Obsuli smo ga od vseh strani, ga cukali in prosili.

»Dedek, kako naj mi vemo to! Povejte nam vi! Lepo prosimo!«

In dedek se je zasmeljal, sedel na klop, prižgal pipo in začel:

»Od začetka sveta in potem še veliko, veliko let prav do Kristusa, je imel kos ravno tako črn kljun, kakor je črna še danes njegova perje. V tistem kraju, kjer je živel in učil Odrešenik, je bila neka revna vdova zaradi bolezni že dolgo priklenjena na posteljo. Preživljala se je samo s tem, kar so ji dali dobri ljudje. Nekoč ji je njena sosedka prinesla kuhano in že olupljeno kurje jajce ter ga ji položila na posteljo. Bolnica je dejala jajce na odprto okno tik postelje, nato pa je nekoliko zadremala. To je opazil kos in namah je bilo v njem grešno poželjenje. Zletel je na okno, z ostrim kljunom prepiral mehko jajce in pojedel ves rumenjaki. Z rumenim kljunom je potem odletel na bližnje drevo.

Prav tedaj je pa prišel tam mimo Kristus, ki je vse videl in vse vedel. Ostro je vprašal kosa:

»Čuj ptiček! Zakaj je danes tvoj kljun tako rumen?«

Kos pa, namesto da bi odkrito priznal svoj greh, si je izmislil tole laž:

»Od jutra do večera sem na solncu in vroči žarki so mi porumenili kljun.«

Kristus se je razjezil:

»Lažnjiva ptica! Ni ti dovolj, da si bolni ženi pojedla rumenjaki. Celo naglagati me hočeš. Pa ne bo šlo! Za ka-

zen in v trajen spomin današnjega tvojega greha imej odslej ti in ves tvoj bodoči rod prav tako rumen kljun, kakor ga imaš zdaj!

Kristus je odšel dalje, kos pa je odletel v gozd in imel poslej tako živo rumen kljun, kakor ga ima še danes.

Tako so nam povedali Komajnarjev dedek.

Nov natečaj

Dragi Jutrovčki!

Počitnice so pri kraju in zdaj bomo spet vsak mesec razpisali nove natečaje za naše mlade pisatelje in pisateljice. **Snov si to pot lahko sami izberete.** Morda nam popišete, kako in kje ste preživeli počitnice?

Sestavki morajo biti s črnilom pisani na čednem papirju. Spise pošljite **Uredništvu »Mladega Jutra« v Ljubljani.** Ne pozabite nalepiti znamke na pismo ali na karto. Odgovori naj bodo kar moči kratki. Dopise bomo sprejemali do 26. septembra. Pošiljke zamudnikov bodo romale v koš!

Za petorico najboljših spisov smo spet pripravili lepe knjižne nagrade. Zanimanih spisov pa seveda ne bomo objavili.

Kar pamet v glavo, pero v roko in veselo na delo!

Uredništvo »Mladega Jutra«.

Lepo čudo je ves svet

1.

Lepo čudo je ves svet,
gora, polje, hrast in cvet,
vse je z žarki prepleteno,
z rožami je ograjeno.

Bukve, javorji vihrajo,
bijejo se, trepetajo,
a med njimi kot gospé
smreke žalostno šume.

Na prostrani, jasni trati
se igrajo žarki zlati,
kadar jutro belo plane
od obzorja čez poljane.

In na mahu sred noči
vila biserna stoji,
k njej se palčki pripode
in zaračajo vrste.

2.

Lepo čudo je ves svet,
k solncu gre oblak se gret,
zleze v zlato peč, zgori,
da na nebu več ga ni.

A kadar rohni vihar,
strele se pode ognjene,
kaplje lijejo ledene,
bije grom udar na udar.

Ko pa noč se tiha zgrne,
k meni stopi angel bel,
z njim odpravim se vesel
v gaje čarobne, srebrne,
kjer se sanje spletajo,
rajske ptice letajo,
godcev sto mi zaigra
v mehki postelji doma.

Čudežni klopčič

Če imate mlajše sestrice, ki z mujo in težavo pletejo nogavice in druge volnene stvari, jim lahko pomagate, da bodo z veseljem pletle. Ko jim zavijete volno v klopčič, privežete na nit različne drobnarije, igračke, sladkarije, seveda same dobre kose. Da so tem mikavnejše, jih zavijete v bel, svilen papir. Ko predmet s štreto zakrijete, vložite v klopčič spet nekaj novega. Seveda se na ta način klopčič precej zveča. A kako bite mlade ročice z delom, ko se zasveti skozi volno svilen papir!

Vesele in žalostne zgodbe naših otrok

4. Molža

Koza Nina je bila res lepa, velika žival z dolgima, nazaj zavitima rogova, ne krotka, kakor so trdili prejšnji gospodarji, ampak bila je prav divja.

Kako težko so jo molzli! Kar šestere oseb je bilo tedaj okoli Nine. Mati je molzla, oče je kozo držal za rogova, štirje otroci so pa čepeli na tleh ter

držali žival vsak za eno nogo, ker je z nogami vedno otepala okoli sebe. Nekaj časa je bilo tiho, slišati je bilo le, kako curlija mleko prav počasi v lonec. Ko pa je bilo mleko skoraj pomolženo, tedaj je Nina izmuznila Mirku nogo iz rok ter nenadoma čofnila po loncu, da se je dragoceno in s težavo priborjeno mleko razlilo po tleh.

Lahko si mislite, otroci, presenečenje, jok, vik in krik vse družine. Mirko, ki je največkrat izpustil Ninino nogo, je bil okregan, vsi drugi so pa bili silno žalostni, ko so sedli k mizi in so morali piti neokusno, črno žlobudro, katere vi, otroci, k sreči zdaj ne poznate.

Daniilo Gorinšek:

Šaljivka

Zvedel čudno sem novico:

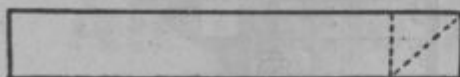
Bolha šla je nad lisico,
strašna to je bila bitka,
mrtva je lisica — Zvitka.

Prehudo je krvavela,
preden jo je smrt otela.
Zdaj pa bolhe — lev boji se,
da še njemu tak zgodi se.
Kar popihal jo je v les,
— škoda le, da nič ni res!

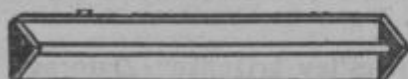
ZA SPRETNE ROKE

Obešalnik za brisače

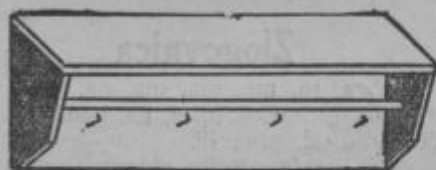
Po mnogih kuhinjah vidimo brisače obešene na žebelj, kar ni lepo, pa tudi brisače se ne osuše tako hitro kakor one, ki vise lepo razprostrte na obešalniku. Obešalnik si lahko z malim trudom naredimo sami.

Sz. 1.

Sz. 2

Sz. 3

Vzamemo 70 cm dolgo in 10 cm široko deščico zaboja, jo s stružnikom lepo ostružemo in zgladimo s steklastim papirjem. Deščico razžagamo na tri dele, kakor nam kažejo pikčaste črte na sliki 1. Oba trikotna komada pribijemo na deščico, med oba pa pritrdimo do 2 cm debelo palico. Na gornji rob obešalnika zabijemo dva žeblja, ki ju upognemo navzdol, kakor vidimo na sliki.

Obešalnik je gotov. Opleskamo ga z barvo, s kakršno je obojena ostala kuhinjska oprema. Slika 3 kaže boljši obešalnik, ki si ga lahko spretnejši naredi tudi brez opisa.

Maksa Samsar:

Slovo od doma

Oj zgrni jadra barka moja!
Čemu ostavljaš ta pristan?
Kot biser v školjki v njem počiva
premnog mladosti krasen dan...

Ah vem, ni tebi več obstanka...
Zatorej srečno v dalj morja!
Glej, plavala boš brez prestanka
in s tabo žalost bo srca!...

ŠALE ZA MALE

Še nekaj zgodb o Mihecu

Mihlec pride v očetovo delovno sobo.
»Očka, ali ti verjameš, da ne moreš
tako dolgo stati na eni nogi, dokler ne
pridem trikrat okoli tebe?«

Oče se nasmehne: »Ne, tega ti pa ne
verjamem!«

»Nu, očka, pa poizkusiva!«

Oče je sinku na ljubo vstal in dvignil
levo nogo. Mihlec je tekel dvakrat oko-
li očeta, potem pa sedel na zofo.

»Veš, očka, drugi teden bom tekel
tretjič. Ne verjamem, da boš ti do ta-
krat stal na eni nogi!«

Učitelj vpraša v šoli Mihca:

»Mihlec, koliko je štiri pare in devet
par?«

Mihlec nekaj časa premišljuje, potem
pa mirno odgovori:

»Mnogo gotovo ne, gospod učitelj!«

Jutrovčki! Najlepše mladinske knji-
ge dobite v knjigarni Tiskovne za-
druge v Ljubljani.

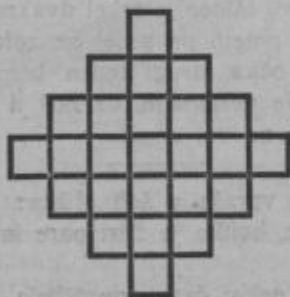
Rebus

Kaj naj se igramo

Danes vam bomo povedali prav prijetno igro, ki jo lahko igrate na prostem ali pa doma v stanovanju. Dva otroka se domenita, da bosta predstavljala obrtnika, recimo kovača. Občinstvo (ostali otroci) pazljivo zasleduje njune kretnje in kdor pravilno ugaša, kaj sta otroka predstavljala, si sme izbrati enega tovariša, s katerim se domeni in prikazuje drug obrtniški poklic. Igra je prav zanimiva. Da vam bo lažja, vam navedemo tukaj nekaj obrtniških poklicev: kovač, brusač, ključavničar, mizar, brivec, fotograf itd. Igra se imenuje »Obrtniki«.

Dijamant

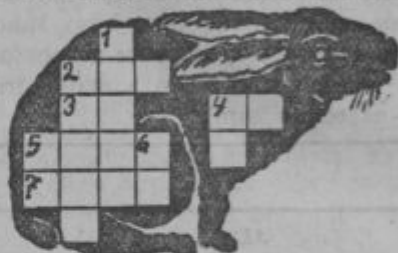
Tvori iz črk: a, a, a, a, a, e, e, g, g, j, j, j, j, l, l, l, l, m, o, p, p, r, r, u pet besed, ki imajo vodoravno in navpično isti pomen: 1. Pridevnik. 2. Lovski paznik. 3. Riba. 4. Južno drevo. 5. Preperelo železo.

Rešitev dopolnjevalke
Potok.

Križaljka »Zajec«

Pomen besed.

Navpično: 1. Gozdna žival, 2. današnji dan, 4. osebni zaimsek, 5. dva soglasnika, 6. drugi sklon osebnega zaimka.

Vodoravno: 2. Kar darujemo, 3. vsklik, 4. živalski glas, 5. bela padavina, 7. gora na Koroškem.

Rešitev križaljke »Zlatorog«

Navpično: 1. Zlatorog, 3. Omega, 4. rob, 5. ulaz, 7. Nil, 9. te, 10. na.

Vodoravno: 2. to, 4. Romun, 6. orel, 8. Bogatin, 11. gazela.

Zlogovnica

sa, ga, ra, ma, ma, ma, na, van, vo, vo, ro, to, bor, e, e, je, ge, beo, tec, et, če, grad, ri, ptuj, lij.

Zloži iz zgornjih zlogov imena 6 mest, oziroma krajev Jugoslavije, žensko krstno ime, latinsko ime za sv. pismo in ime ognjenika v Italiji. Če pravilno postaviš besede (drugo pod drugo, boš našel v začetnicah ime tekočega meseca.

Uganke

Zveži začetnice podobic tako, da dobiš pregovor.